

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 559/2018-64

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. marca 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Ľubora Duľu (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátkou JUDr. Oľgou Šajdíkovou, Kašmírska 24, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26 Co 154/2015 zo 17. mája 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 228/2016 zo 17. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČNÝ ZNAČENIE] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 228/2016 zo 17. mája 2017 p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 228/2016 zo 17. mája 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je p o v i n n ý nahradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov) na účet advokátky JUDr. Olgy Šajdíkovej, Kašmírska 24, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Stav konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 559/2018-17 z 28. novembra 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „navrhovateľ“ alebo „žalobca“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 26 Co 154/2015 zo 17. mája 2016 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 228/2016 zo 17. mája 2017 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“).

II.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol navrhovateľom v konaní o určenie, že nehnuteľnosť patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). V merite vecí sa domáhal určenia, že on a odporkyňa 1 (jeho bývalá

manželka) sú bezpodielovými vlastníčkmi rodinného domu a garáže (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“) v podiele 1/1. Dôvod podania návrhu bol ten, že manželstvo sťažovateľa a odporkyne 1 zaniklo (23. júla 2012), odporkyňa 1 ešte pred zánikom manželstva previedla sporné nehnuteľnosti darovacou zmluvou z 21. júna 2011 (ďalej len „darovacia zmluva“) na odporkyňu 2, teda ako vlastníčka sporných nehnuteľností je v katastrí zapísaná odporkyňa 2 a rozhodnutím súdu malo dôjsť k odstráneniu spornosti aktív patriacich do BSM.

3. Okresný súd Piešťany rozsudkom sp. zn. 9 P 327/2012 zo 16. decembra 2014 (ďalej len „rozhodnutie okresného súdu“) návrh zamietol.

4. Proti rozhodnutiu okresného súdu sa sťažovateľ odvolal. Krajský súd rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne, avšak po opätovnom vykonaní dokazovania a na základe odlišného právneho posúdenia (podľa § 219 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v rozhodujúcom znení). Odlišným právnym posúdením veci bolo konštatovanie, že sťažovateľ prehral spor preto, lebo nevzniesol námietku relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ svojimi podaniami v konaní iba upozornil na neplatnosť darovacej zmluvy; to však podľa názoru krajského súdu nemožno považovať za dovolanie sa neplatnosti.

5. Argumenty týkajúce sa arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu a napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu sťažovateľ špecifikuje takto: «... [s]ťažovateľ v žalobe zo dňa 28. 9. 2012 výslovne uviedol nasledovné: „Kedže v slovenskom právnom poriadku platí zásada, že nikto nemôže na iného previesť viac práv než má on sám, považuje žalobca darovaciu zmluvu zo dňa 21. 6. 2011 uzatvorenú medzi žalovanou v I. rade ako daryňou a žalovanou v II. rade ako obdarovanou, ktorej predmetom bol o. i. prevod vlastníckeho práva k rodinnému domu so súpisným číslom [REDAKOVANÉ], ktorý sa nachádza v kat. úz. [REDAKOVANÉ], ktorý je zapísaný na [REDAKOVANÉ] Správy katastra [REDAKOVANÉ], a ktorý je postavený na parc. č. [REDAKOVANÉ] a na parc. č. [REDAKOVANÉ] a tiež garáže, ktorá sa nachádza v kat. úz. [REDAKOVANÉ], ktorá je zapísaná na [REDAKOVANÉ] Správy katastra [REDAKOVANÉ], a ktorá je postavená na parc. č. [REDAKOVANÉ],

za neplatnú, a to z dôvodu, že žalovaná v I. rade ako bezpodielová spoluvlastnícka týchto nehnuteľnosti nemohla sama a bez súhlasu žalobcu previesť vlastnícke právo na žalovanú v II. rade.“

Krajský súd v Trnave teda v ním vydanom rozsudku na strane 6 uvádza, že vyššie uvedenú námietku obsiahnutú v žalobe nepovažoval za dovolanie sa relatívnej neplatnosti, a to i s poukazom na rozhodnutie NS ČR z 22. 8. 1998, sp. zn. 26 Cdo 1336/98 a ďalej uviedol, že upozornenie na neplatnosť ešte neznamená dovolanie sa neplatnosti.

Toto konštatovanie Krajského súdu v Trnave je zjavne arbitrárne.

... sťažovateľ považoval a považuje posúdenie otázky dovolania sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu odvolacím súdom za prehnane formalistické. Súdu musí byť zrejmé, že žaloba na určenie neplatnosti darovacej zmluvy zo dňa 21. 6. 2011 by nemohla byť úspešná, nakoľko sťažovateľ by na jej podaní nemal naliehavý právny záujem (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 6. 3. 2012 vo veci sp. zn. 3Cdo 112/2011). Samotná skutočnosť, že sťažovateľ podal žalobu na určenie vlastníckeho práva, v rámci ktorej sa otázka platnosti darovacej zmluvy zo dňa 21. 6. 2011 riešila ako prejudiciálna otázka a v tejto zálohe poukázal na neplatnosť predmetnej darovacej zmluvy, musí byť nevyhnutne hodnotená ako dovolanie sa relatívnej neplatnosti predmetnej zmluvy. Ak by predsa chcel byť sťažovateľ touto zmluvou viazaný, nepodával by žalobu na určenia vlastníckeho práva, ktoré bolo práve na základe tejto zmluvy prevedené na žalovanú v II. rade.

... Na vyššie uvedené skutočnosti a arbitrárne rozhodnutie Krajského súdu v Trnave reagoval Najvyšší súd SR uznesením vo veci č. k. 3Cdo/228/2016 zo dňa 17. 5. 2017 na základe sťažovateľom podaného dovolania. Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je však rovnako formalistické... I keď Najvyšší súd SR svoje uznesenie, ktorým odmietol sťažovateľovo dovolanie doslova „pretkal“ judikatúrou, z ktorej má vyplývať dôvodnosť odmietnutia sťažovateľovho dovolania, s týmito závermi nemôže súhlasiť, a to s poukazom na extrémny formalizmus tohto súdu. ... Ako môže Najvyšší súd SR rešpektovať arbitrárne rozhodnutie, ktoré sa vyhýba zdôvodneniu základnej a kľúčovej otázky pre posúdenie dôvodnosti nároku sťažovateľa?»

6. Poukázaním na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 112/2011 zo 6. marca 2012 sťažovateľ vysvetľuje, že žalobu o určenie neplatnosti darovacej zmluvy vo veci

nepodal preto, lebo postup, pri ktorom účastník konania pred súdom tvrdí, že jedným z manželov bola za trvania manželstva neplatne prevedená nehnuteľnosť, o ktorej je presvedčený, že patrí do BSM, je len medzikrokom k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa toho, či predmetná nehnuteľnosť patrí do BSM. Podľa najvyššieho súdu je potrebné určenie neplatnosti prevodu takej nehnuteľnosti chápať iba ako riešenie predbežnej otázky, v merite veci je treba vyriešiť, či nehnuteľnosť patrí do BSM (definitívny cieľ), a až tento definitívny cieľ zakladá naliehavý právny záujem na podaní určovacej žaloby. Podľa najvyššieho súdu preto treba vec žalovať o určenie, že nehnuteľnosť patrí do BSM. Sťažovateľ tak teda urobil.

7. Sťažovateľ tvrdí, že absencia odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu bola dôvodom na podanie dovolania. Keďže najvyšší súd sa vecou odmietol zaoberať a k rozhodnutiu o dovolaní sa postavil tak, že ho alibisticky odmietol, sťažovateľ považuje za arbitrárne aj toto rozhodnutie.

8. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že rozsudkom krajského súdu sp. zn. 26 Co 154/2015 zo 17. mája 2016 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 228/2016 zo 17. mája 2017 boli porušené jeho základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu a napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu zrušil, aby vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

III.

Vyjadrenie odporcov, zúčastnených osôb a replika sťažovateľa

9. K prijatej ústavnej sťažnosti sa na výzvu ústavného súdu vyjadril krajský súd prípisom sp. zn. Spr 685/18 z 12. decembra 2018, v ktorom konštatuje, že *„rozhodnutie je právne riadne zdôvodnené, vyargumentované, v... rozhodnutí je vyjadrený právny názor celého senátu, ktorého sa v celom rozsahu pridržiavajú.“*

10. Následne sa prípisom č. k. KP 3/2018-98, Cpj 67/2018 z 10. mája 2019 k ústavnej sťažnosti vyjadril aj najvyšší súd, ktorý sa zameril na porušenie práva na rovnosť účastníkov konania a spravodlivý súdny proces, ktoré malo spočívať v nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia, a pritom v tejto súvislosti s poukazom na bod 20.3 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu uvádza, že označené rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno považovať za také, ktoré by popieralo zmysel práva na spravodlivé súdne konanie, keďže najvyšší súd sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil.

11. Označené vyjadrenia krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd zaslal na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska právnej zástupkyňi sťažovateľa a zároveň ju vyzval, aby sa vyjadrila, či trvá na tom, aby sa vo veci sťažovateľa konalo ústne pojednávanie. Vo svojom stanovisku právna zástupkyňa sťažovateľa uvádza, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci, k obsahu zaslaných vyjadrení všeobecných súdov neuvádza nič.

12. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v tejto veci od ústneho pojednávania, keďže od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

13. Ústavný súd prípisom č. k. II. ÚS 559/2018-34 zo 4. novembra 2019 a prípisom č. k. II. ÚS 559/2018-36 zo 4. novembra 2019 upovedomil zúčastnené osoby o prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie s možnosťou vyjadriť sa k nej v lehote 10 dní od doručenia tohto upovedomenia. Zúčastnené osoby doručili ústavnému súdu svoje stanoviská k prijatej ústavnej sťažnosti a po preskúmaní ich obsahu možno konštatovať, že v oboch prípadoch ide o zhodnú argumentáciu. Podstatou ich argumentácie je predovšetkým analýza problematiky účinného dovolania sa relatívnej neplatnosti, a to na pozadí judikatúrnych, ako aj doktrínálnych názorov, v rámci čoho uvádzajú, že z prejavu vôle dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu musí byť zrejmé, že oprávnená osoba túto „relatívnu neplatnosť právneho úkonu skutočne uplatňuje“, a ďalej musí byť zrejmé, v čom „konkrétne vady právneho úkonu, ktorá má za následok neplatnosť, vidí“. Ďalej

tvrdia, že nestačí len, že oprávnený subjekt si je „vedomý tejto vady právneho úkonu alebo že súd na neplatnosť právneho úkonu v súdnom konaní upozornil.“.

14. Na základe už uvedeného zastávajú názor, že „spôsob interpretácie a aplikácie právnych predpisov Najvyšším súdom SR a Krajským súdom v Trnave je ústavne konformný a nesignalizuje porušenie sťažovateľom označených práv garantovaných Ústavou SR“ a že „obe napadnuté rozhodnutia sú dostatočne odôvodnené, je z nich zrejmé, s ktorou právnou argumentáciou tej ktorej strany sa konajúce súdy stotožnili a s ktorou nie a z akých právnych dôvodov, a teda dali sťažovateľovi jasnú, podrobnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, prečo bola jeho žaloba právoplatne zamietnutá...“. Na základe už uvedeného žiadajú, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

15. Uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 559/2018-17 z 28. novembra 2018 bolo prijaté senátom ústavného súdu v zložení: predseda senátu Lajos Mészáros (sudca spravodajca), sudkyňa Jana Laššáková a sudca Sergej Kohut. Sudcom Lajosovi Mészárosovi (ako sudcovi spravodajcovi, ktorému bola vec pôvodne pridelená náhodným výberom) a Sergejovi Kohutovi skončilo 16. februára 2019 funkčné obdobie. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola predmetná vec prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu v zložení: predseda senátu Miroslav Duriš a sudcovia Ladislav Dudiš a Libor Duřa.

IV.

Relevantná právna úprava, právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva

16. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

17. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa čl. 20 ods. 1 prvej vety ústavy každý má právo vlastniť majetok.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. IV. ÚS 77/02). Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom.

21. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu

(IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

22. Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 152 ods. 4 ústavy).

23. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

V.

Posúdenie vecí ústavným súdom

V.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu

24. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je tvrdenie sťažovateľa o nedostatočnom, a tým aj nepreskúmateľnom odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu, keďže najvyšší súd neadekvátnym a formalistickým prístupom reagoval na dovolacie námietky sťažovateľa, v rámci ktorých poukazoval na absenciu podstatných dôvodov rozsudku krajského súdu, pokiaľ ide o právne posúdenie otázky dovolania sa neplatnosti právneho úkonu [§ 40a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) – darovacej zmluvy, a to právne účinným spôsobom.

25. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil dôvodmi podľa § 420 písm. f), ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Najvyšší súd sa s poukazom na závery veľkého senátu vyjadrené v uznesení sp. zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017 zaoberal v rozhodujúcej miere prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a dospel k záveru, že dovolanie nie je podľa tohto ustanovenia prípustné.

26. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia s rozširujúcim, avšak len všeobecným výkladom o podmienkach prípustnosti dovolania a o mimoriadnej povahe, ktorú tento procesný inštitút v podmienkach právneho poriadku má, uviedol, že «[v] danom prípade obsah spisu nedáva žiadny predpoklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady

najnákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

... V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo uvádzali žalované, z ktorých skutočností a dôkazov vychádzal, akými úvahami sa riadil a ako vec právne posúdil. Citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k právnemu názoru, že žalobca sa počas plynutia premlčacej doby nedovolal relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy spôsobom, (len) ktorý je – podľa právného názoru odvolacieho súdu – právne účinný. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom vyplývajúcim z § 157 ods. 2 O.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 421 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.».

27. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že dôvodom, pre ktorý krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu, bola skutočnosť, že sa „nedovolal relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy zo dňa 21. 6. 2011, a preto súd túto zmluvu považoval za platnú a žalobu zamietol“, a to napriek tomu, že v žalobe výslovne uviedol toto:

„Keďže v slovenskom právnom poriadku platí zásada, že nikto nemôže na iného previesť viac práv než má on sám, považuje žalobca darovaciu zmluvu zo dňa 21. 6. 2011 uzatvorenú medzi žalovanou v I. rade ako dárkyňou a žalovanou v II. rade ako obdarovanou, ktorej predmetom bol o. i. prevod vlastníckeho práva k rodinnému domu... za neplatnú, a to z dôvodu, že žalovaná v I. rade ako bezpodielová spoluvlastníčka týchto nehnuteľností nemohla sama a bez súhlasu žalobcu previesť vlastnícke právo na žalovanú v II. rade.“

28. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26 Cdo 1336/1998 z 22. augusta 1998 ďalej uviedol, že „zákon ponecháva uplatnenie relatívnej neplatnosti na vôľu osoby dotknutej vadným právnym úkonom, preto ani skutočnosť, že táto osoba si je vady právného úkonu vedomá a v súdnom konaní na ňu upozorní, ešte nezanemená, že sa relatívnej neplatnosti dovoláva.

I v prípade, že by bol právny úkon darovacej zmluvy postihnutý vadou spočívajúcou v tom, že by tento právny úkon vo veci nie bežnej, ktorý sa týka spoločnej veci urobil len jeden z manželov nemožno považovať za dovolanie sa relatívnej neplatnosti len vyjadrenie navrhovateľa v návrhu, že nikto nemôže na iného previesť viac práv než má on sám ako ani vyjadrenie o neplatnosti darovacej zmluvy z dôvodu, že odporkyňa 1/ nemohla sama a bez súhlasu preniesť vlastnícke právo na odporkyňu.“.

29. Na základe už uvedeného krajský súd ustálil, že sťažovateľ sa „jasným, určitým právnym úkonom nedovolal relatívnej neplatnosti právneho úkonu do uplynutia premlčacej doby, tjs. do 21. júna 2014...“.

30. Z výkladu realizovaného krajským súdom implicitne vyplýva, že pri posúdení účinkov dovolania sa neplatnosti právneho úkonu je relevantný výslovný prejav vôle, nestačí, ak dotknutá osoba má o danej vade vedomosť alebo ak na ňu len upozorní.

31. Sťažovateľ už v priebehu odvolacieho konania a následne v dovolaní tvrdil, že neplatnosti právneho úkonu sa účinne dovolal v žalobe, keďže z jeho prejavu je zrejma vôľa nebyť viazaný označenou dohodou o darovaní, čo uvádzal aj na pozadí argumentácie vyplývajúcej z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32 Odo 1650/2005 z 19. apríla 2006 ako minimálny predpoklad toho, aby nastali účinky neplatnosti namietaného právneho úkonu.

32. Z príslušnej časti odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26 Cdo 1336/1998 z 22. augusta 1998 vyplýva, že zákon ponecháva uplatnenie relatívnej neplatnosti vôle osoby dotknutej vadným právnym úkonom; preto ani skutočnosť, že táto osoba si je vady právneho úkonu vedomá a v súdnom konaní na ňu upozorní, ešte neznamená, že sa relatívnej neplatnosti dovoláva. V prípade, že právny úkon je postihnutý vadou spočívajúcou v tom, že právny úkon vo veci nie bežnej, ktorý sa týka spoločnej veci, urobil len jeden z manželov (§ 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka), preto nemožno považovať za dovolanie sa relatívnej neplatnosti vyjadrenie opomenutého manžela, že s právnym úkonom (zmluvou) nesúhlasí, a preto zmluvu neuzavrel.

33. Z obsahu sťažovateľom citovanej časti žaloby, o ktorej tvrdí, že zachytáva jeho prejav vôle, vyplýva, že bol adresovaný všetkým dotknutým účastníkom spornej darovacej zmluvy, obsahuje konštatovanie o jej neplatnosti, ako aj informáciu o konkrétnej vytýkanej vade, ktorá bola príčinou jeho podmienenej platnosti, a vzhľadom na skutočnosť, že označený prejav jeho vôle bol súčasťou žaloby, umocňuje predpoklad, že jeho vôľou bolo zvrátiť účinky namietaného právneho úkonu (darovacej zmluvy), a tým obnoviť pôvodný vlastnícky stav. Napriek tomu krajský súd bez bližšieho zdôvodnenia len s formálnym poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 26 Cdo 1336/1998 z 22. augusta 1998 konštatoval, že sťažovateľ sa nedovolal relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy.

34. Najvyšší súd na námietky sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu pre absenciu primeranej odpovede na ním formulovanú zásadnú námietku o dôvodoch neplatnosti darovacej zmluvy a s tým súvisiacu námietku o jeho formalistickom prístupe primerane nereagoval. Tiež prehliadol, že z pohľadu ťažiskového dôvodu rozsudku krajského súdu sa námietka sťažovateľa javila ako podstatná, pretože v rámci nej otvoril s krajským súdom racionálnu polemiku v otázke naplnenia zákonných dôvodov týkajúcich sa posudzovania otázky (ne)platnosti právneho úkonu a na túto svoju argumentáciu nedostal zmysluplnú odpoveď. Navyše je potrebné uviesť, že uvedená námietka sa bezprostredne dotýkala výkladu § 40a Občianskeho zákonníka, ku ktorému existuje pomerne rozsiahla rozhodovacia prax všeobecných súdov.

35. Ústavný súd konštatuje, že síce otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v konkrétnej veci v rámci takéhoto konania do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu, čo však zároveň nevyklučuje, že ústavne konformné posúdenie vlastnej právomoci najvyšším súdom je ústavným súdom následne preskúmateľné v konaní o ústavnej sťažnosti.

36. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti stabilne uvádza, že aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že súdne

rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatura ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georíadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

37. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ uvádzal konkrétne dôvody, z ktorých sa jeho argumentácia o neplatnosti darovacej zmluvy javila ako racionálna, a nedostal na ňu primeranú odpoveď a napriek tomu, že túto svoju argumentáciu preniesol prostredníctvom § 420 písm. f) CSP do dovolacieho konania, tak najvyšší súd na jeho polemiku s chýbajúcimi dôvodmi rozsudku krajského súdu v zmysle rozumnej odpovede na ním uvádzané argumenty o relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy dostatočným spôsobom nereagoval. V tomto smere je preto napadnuté uznesenie nepreskúmateľné a zjavne neodôvodnené, keďže najvyšší súd nedal odpoveď na podstatné a relevantné námietky sťažovateľa uplatnené v dovolaní proti rozsudku krajského súdu. Nad rámec už uvedeného ústavný súd konštatuje, že požiadavke na riadne odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (najvyšší súd nevynímajúc) nezodpovedá ani všeobecné súhrnné konštatovanie (napr. „z obsahu spisu“, „obsah spisu“ a pod.) bez dostatočného a presvedčivého odôvodnenia spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými, avšak pre vec podstatnými námietkami strany konania.

38. Vo vzťahu k argumentácii najvyššieho súdu k posúdeniu prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu krajského súdu (bod 26) treba poukázať aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015, ktorého právna veta znie: *„Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho*

súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania po prijatí Civilného sporového poriadku, ktoré nadobudli účinnosť 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne, a preto v prípade, že písomné vyhotovenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť (a okrem výnimočných prípadov pôjde) o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Pojem „procesný postup“ v § 420 písm. f) CSP je potrebné vyložiť v kontexte pojmu „právo na spravodlivý proces“ (ten v dotknutom ustanovení oproti skoršej úprave pribudol), ktoré je dotknutým ustanovením garantované strane konania, a súčasťou práva na spravodlivý proces (a teda aj naposledy označeného postupu) je pritom nepochybne aj náležité odôvodnenie rozhodnutia zodpovedajúce kritériám čl. 46 ods. 1 (v spojení s čl. 1 ods. 1) ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Pojem „uskutočňovala“ uvedený v § 420 písm. f) CSP je v nadväznosti na to potrebné rovnako vyložiť ústavne konformne, teda ako „boli naplnené“. S poukazom na uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v konkrétnej veci v rámci takého konania do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, avšak, ako už bolo uvedené, ústavne konformné posúdenie vlastnej právomoci najvyšším súdom je ústavným súdom následne preskúmateľné v konaní o ústavnej sťažnosti (s dôrazom na princíp zákazu odmietnutia spravodlivosti súdom v právnom štáte). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) potom vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd a právomoc ústavného súdu nemôže predchádzať právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

39. V kontexte už vysloveného právneho názoru platí, že sa nemožno odvolávať na eventuálny, pre súd „mäkší“ ochranný režim poukazom na rozhodnutia ESLP (pozri opäť bod 26). Súdmí Slovenskej republiky musí byť poskytnutý štandard ochrany základných práv minimálne podľa dohovoru, ale môže nimi byť poskytnutý, aplikujúc ústavu a podústavné normy pri ich ústavne konformnom výklade, aj vyšší stupeň ochrany (v tom

prípade bude mať podľa čl. 154c ods. 1 ústavy zákon prednosť pred dohovorom, keďže zabezpečí väčší rozsah ústavných práv a slobôd). To sa týka i § 420 písm. f) CSP a jeho výkladu prezentovaného v predchádzajúcom bode, ktorý umožní efektívnu ochranu pred ústavne neudržateľnou absenciou dostatočného odôvodnenia (čo je však charakteristické aj pre judikatúru ESLP, pozri bod 36).

40. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z uvedených dôvodov za hranicou ústavnej udržateľnosti. Sumarizácia nedostatkov vo vzťahu k záveru, ku ktorému najvyšší súd v napadnutom uznesení dospel, spôsobuje, že tento záver vyznieva nepresvedčivo a na ujmu sťažovateľa. Tým došlo podľa názoru ústavného súdu zo strany najvyššieho súdu k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu

41. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa zaručeného mu v čl. 20 ods. 1 ústavy sa ústavný súd riadil princípom minimalizácie svojich zásahov do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. US 303/04, IV. ÚS 64/2010), ktorý vyplýva z jeho subsidiárneho postavenia pri ochrane základných práv a slobôd. Vychádzal pritom v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08) z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu a jeho zrušením sa otvára priestor na to, aby sa najvyšší súd v ďalšom konaní sám vysporiadal s ochranou uvedeného práva hmotného charakteru.

42. Ústavný súd preto tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovел, uprednostňujúc právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych hmotných práv účastníkov konania pred ich ochranou v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výrokovej časti tohto nálezu.

V.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu

43. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu ústavný súd uvádza, že vecnému prieskumu ústavnej sťažnosti v tejto rovine bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 *in fine* ústavy, a preto, rešpektujúc zásadu vlastného sebaobmedzenia a zdržanlivosti (PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011), nepovažuje za potrebné zaoberať sa namietaným rozsudkom krajského súdu, ktorý bude predmetom opätovného posúdenia zo strany najvyššieho súdu po vrátení veci na ďalšie konanie. Najvyšší súd sa relevantnými právnymi otázkami, ktoré sťažovateľ uplatnil v dovolaní, bude zaoberať po vrátení veci a je plne kompetentný na prípadne ďalší, inštančne spätne orientovaný prieskum (rozhodnutia odvolacieho súdu).

44. Ústavný súd v tejto súvislosti prihliadol aj na princíp minimalizovania zásahov do právomoci iných orgánov verejnej moci, keďže nálezom zrušujúcim rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje, sa vytvoril priestor na ochranu namietaného porušenia týchto práv v rámci sústavy všeobecných súdov (obdobne pozri napr. IV. ÚS 128/07).

45. Vychádzajúc z už uvedeného, ústavný súd ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovел (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI.

Záver

VI.1 K bodom 1 a 2 výrokovej časti nálezu

46. Ústavný súd na základe vykonaného posúdenia (časť V odôvodnenia tohto nálezu) dospel k záveru, že najvyšší súd neodôvodnil napadnuté uznesenie riadne

a dostatočne, a preto ním došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výrokovej časti tohto nálezu).

47. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

48. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, ak to pripúšťa povaha zásahu.

49. Podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

50. Podľa § 134 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

51. Sťažovateľ okrem vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa ústavy v petite svojej ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

52. Vzhľadom na uvedené ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výrokovej časti tohto nálezu). Úlohou najvyššieho súdu bude posúdiť všetky námietky sťažovateľa a vo veci opäť rozhodnúť a svoje právne závery riadne a dostatočne odôvodniť.

VI.2 K bodu 3 výrokovej časti nálezu

53. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

54. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

55. Vychádzajúc z petitu ústavnej sťažnosti, ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania v sume 312,34 € v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to odmenu za 2 úkony právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2017 v sume 147,33 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a paušálnej náhrady niektorých hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 8,84 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 312,34 € (bod 3 výrokovej časti tohto nálezu). Ústavný súd nepriznal odmenu za úkon právnej služby – podanie z 24. novembra 2019, keďže toto podanie neobsahuje nič, čo by záležitosť sťažovateľa posúvalo do inej vecnej roviny. Vzhľadom na uvedené ústavný súd tento úkon nepovažoval za odôvodnený a účelne vynaložený v súvislosti s uplatňovaním práv sťažovateľa (§ 251 CSP).

56. Priznanú úhradu trov konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa v lehote uvedenej v bode 3 výrokovej časti tohto nálezu (§ 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

57. V zmysle § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tento nález nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov tohto konania pred ústavným súdom.

VI.3 K bodu 4 výrokovej časti nálezu

58. Ústavný súd, reflektujúc predovšetkým svoje subsidiárne postavenie k ostatným orgánom verejnej moci, ako aj princíp minimalizácie zásahov do právomoci iných orgánov verejnej moci, dospel k záveru, že nálezom zrušujúcim rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje, sa vytvoril priestor na ochranu sťažovateľom namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením najvyššieho súdu, ako aj základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu, a preto ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovel.

59. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2020

Miroslav DURIŠ
predseda senátu